

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

לקוטי שיחות

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

•

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

•

וירא

(חלק ב שיחה ג)

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וחמש לבריאה

מחזור הראשון של לימוד הלקוטי שיחות
שבוע פרשת וירא, ט"ט מרחשון, ה'תשפ"ה (ב)

LIKKUTEI SICHOT

Copyright © 2024

by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718

editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

The Kehot logo is a registered trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehot.com

וירא ג

ב. אין כללות פרשת העקדה, וואָס זי איז „כל קרן ישראל וזכותם לפני אביהם שבשמים, ולכן היא שגורה בפינו בתפלתנו כל היום“⁷, איז ידוע⁸ די שאלה:

פאַרוואָס דערמאָנען מיר „תמיד עקידת אברהם את יצחק, יותר מעקדת כל החסידים והקדושים שמסרו עצמם על קדושת השׁי, כגון ר' עקיבא וחבריו וכל הקדושים אשר בכל דור ודור“⁹? ובפרט אַז ביי אברהם איז „ה' דיבר בו קח נא“, משא״כ די „קדושים שמסרו נפשם על קדושת ה' גם כי לא דיבר ה' בס״¹⁰.

און ס'איז ניט מספיק דער ענטפער, אַז מוסר נפש זיין אַן אייגן קינד עק״ה איז אַ סך שווערער און טיפער ווי צו מוסר נפש זיין זיך אַליין עק״ה¹¹ – ווייל אויך אין אַ פיל שפעטערדיקן דור איז געווען דער נסיון הידוע פון „חנה ושבעת בני“¹², ווי זי אַליין האָט געזאָגט¹³: „אתה (אברהם) עקדת מזבח

א. בשייכות צום נסיון העקדה, וואָס איז געווען דער צענטער פון די „עשרה נסיונות (וואָס) נתנסה אברהם אבינו“², זאָגט די גמרא, אַז דאָס וואָס דער אויבערשטער האָט געזאָגט צו אברהם „קח נא את בנך גו“, ל' בקשה, מיינט צו זאָגן: „ניסיתך בכמה נסיונות ועמדת בכלן עכשיו עמוד לי בנסיון זה שלא יאמרו אין ממש בראשונים“.

דאַרף מען פאַרשטיין: וואָס איז דער טעם וואָס ווען אברהם וואָלט ניט בייגעשטאַנען דעם נסיון העקדה וואָלט מען געזאָגט „אין ממש בראשונים“? דאָס וואָלט נאָר געמיינט אַז זיין מס״נ איז ניט אַזויפיל ווי עס מאַנט דער נסיון העקדה; ס'איז אַבער דערפון ניט קיין הוכחה, אַז די אַלע פריערדיקע נסיונות, וואָס אברהם איז בייגעשטאַנען, איז אין בהם ממש! ובפרט אַז דער נסיון העקדה איז געווען אַ נסיון קשה ביותר.⁶

(1) תרגום ירושלמי פרשתנו כב, א. פדר״א פל״א. מפרשי המשנה אבות פ״ה מ״ג. ובכ״מ.

(2) אבות שם.

(3) סנהדרין פט, ב. ועד״ז בתנחומא פרשתנו כב. פרש״י על הפסוק.

(4) פרשתנו כב, ב.

(5) ומה שפירש בערוך לנר שׁ, ראשונים קאי על הניסים שעשה לו הקב״ה, שלא יאמרו שהיו חנם, לכאורה הוא דוחק גדול. ומובן שאין לפרש כן בפרש״י „פשוטו של מקרא“ לכן ה' למקרא.

(6) לכאורה יש לומר, ע״פ המבואר בכ״מ (ד״ה) זה היום תרצ״ד – סה״מ קונטרסים ח״ב ע' 642. ובכ״מ. וראה גם לקו״ש ח״ב ע' 378) שבנסיון העקדה ה' שינוי טבע מדותיו, שתה ידעתי כי ירא אלקים אתה, עובד מיראה, דלא כטבעו, אברהם אהבי, שזה מגלה שגם (העבודה –) הנסיונות לפני׳ז היו לא מחמת טבעו. אבל אין זה מתרץ הקס״ד לומר משׁ ממש בראשונים, כי גם אם ה' זה מצד טבעו, הרי ה' זה נסיון ובפרט – המס״נ בפועל באור כשדים. וראה לקמן בפנים.

(7) לשון האברבנאל כאן.

(8) ראה עיקרים מאמר ג' פל״ו. אגה״ק סכ״א. סה״מ תרע״ח ע' רפג. תפר״ח ע' קב. ובכ״מ. וראה גם בית רבי פכ״ד (סא, ב) בהערה. פרי הארץ (לרמ״מ מהאראדאק) פ' וירא (ה, סע״א).

(9) ל' העיקרים שם.

(10) אגה״ק שם. ועד״ז בכ״מ.

(11) ראה גם מאמרי אדמו״ר הזקן על פרשיות התורה (בראשית שמות) ט״ע קכת. ובכ״מ.

(12) ראה גיטין נז, ב (ובכ״מ): אשה ושבעה בני. ובמ״א (איכ״ר פ״א, ג. פס״ר פמ״ג. ועוד): מרים בת תנחום (נתחום. מנחם). „חנה“ נזכר ביל״ש תהלים רמז תתעג, יוסיפון (פ״ט), אגרת השמד להרמב״ם ד״ה המין (והסוג) השלישי במדרגת הנהרגים, מנורת המאור לר״י אלנקוה פרק התפלה ה'ל' התעניות (כרך ב ע' 337); פרק התשובה ה'ל' תשובה (כרך ג ע' 122). ועוד.

(13) גיטין שם. ועוד.

מצד דעם ציווי פון „ונקדשתי בתוך בני ישראל“²¹.

אַבער דאָס איז ניט קיין ביאור מספיק. ווייל [נוסף לזה, וואָס עס איז אַ דוחק צו זאָגן, אַז אויב „הייתי יכול לומר כו“, ווייל אַלס אַ בקשה איז עס ניט קיין הכרח: ווען דער אויבערשטער אַליין בעט אַ זאָך (און אפילו אין אַן אופן וואָס מ'קען זיך דערמיט „דינגען“) איז עס אַ „הכרח“, ובפרט ביי אברהם אבינו – איז]

אויך צווישן די קדושים הנל, זיינען געווען אַזעלכע וואָס זייער מס"נ על קידוש השם איז ניט געווען פאַרבונדן מיט אַ חיוב וציווי של תורה; ואדרבה – זיי האָבן געדאַרפט דערויף זוכן אַ היתר ע"פ הלכה, וכידוע די שקו"ט בזה²² צי מ'מעג זיך מוסר נפש זיין אויף דעם וואָס ע"פ דין איז „עבור ואל יהרג“.

ד. ס'איז ידוע דער ביאור בזה, וואָס ברענגט זיך אין חסידות²³:

דער אויפטו פון אברהם אבינו איז באַשטאַנען דערין, וואָס ער איז געווען דער ערשטער וואָס איז בייגעשטאַנען דעם נסיון פון מס"נ, וואָס די התחלה פון יעדער זאָך איז קשה ביותר, ובלשון הידוע²⁴ „כל ההתחלות קשות“. אַבער נאָכדעם ווי אברהם פתח – האָט געעפנט דעם צינור פון מס"נ, איז נמשך געוואָרן אין וועלט דער כח אויף

אחד ואני עקדתי שבעה מזבחות“¹⁴; און עד"ז זיינען נאָכדעם אין די זמני השמד ר"ל געווען פאַלן ווען אידן האָבן ניט נאָר זיך אַליין מוסר נפש געווען עק"ה, נאָר אויך זייערע קינדער וכו' כידוע¹⁵.

ג. דער ספר העיקרים¹⁶ איז מסביר, אַז דער חידוש פון עקדת יצחק איז באַשטאַנען אין דעם וואָס „לא נתערב בפעל העקדה שום צד הכרח כלל, כי אפילו מצות השי"ת לא היתה מכרחת אותו, וזה דבר בארוהו רבותינו ז"ל¹⁷ על פסוק¹⁸ ה' יראה גו' אמר אברהם לפני הקב"ה רבוננו של עולם גלוי וידוע לפניך שבשעה שאמרת לי קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק והעלהו לי לעולה הייתי יכול לומר ולא כבר אמרת לי כי ביצחק יקרא לך זרעו¹⁹ ולא אמרתי כן אבל כבשתי רחמי ולא הרהרתי אחר מדותיך, שידמה מזה מפורש שאפילו מצד מצות השי"ת לא הי' אברהם מוכרח אחר שהי' יכול להתנצל על זה ממנו בטענה אמתית אם רצה“ [דערמיט איז דער רי"ן²⁰ מסביר וואָס דאָ שטייט „קח נא גו'“ – ל' בקשה, ווייל ס'איז געווען אַ בקשה, ניט קיין הכרח];

משא"כ די קדושים, וואָס האָבן זיך מוסר נפש געווען על קידוש השם בהדור רות שלאח"ז – זיי האָבן דאָס געטאָן

(14) וראה סה"מ תרע"ח ותרפ"ח שם שהביאו דוגמא מסיפור זה.

(15) ראה בפרטיות בספרי קורות תקופות ההם. קינות לט"ב ד"ה החרישו ממני. ועוד. בי' לטויו"ד סקנ"ז בבדק הבית: ומעשה ברב אחד כו'. ובכ"מ. שם.

(16) בי"ר פנ"ו, י (בשינוי לשון). וראה גם פרש"י פרשתנו כב, יב. ועוד.

(17) פרשתנו כב, יב. ועוד.

(18) שם כא, יב.

(19) פירוש הר"ן עה"ת על הפסוק.

(20) פירוש הר"ן עה"ת על הפסוק.

(21) אמור כב, לב. וראה רמב"ם הל' יסוה"ת

פ"ה. וראה הנסמן בלקו"ש (וסה"מ) שבהערה 33.

(22) ראה טור ושו"ע יו"ד ר"ס קנז. ובני"כ שם.

(23) סה"מ תרע"ח ותפר"ח שם. לקו"ש ח"י ע'

46. וראה גם קומץ המנחה (למהרא"ל צונץ) פ'

אמור (עו, ב). בית רבי שם. ועוד.

(24) מכילתא ורש"י יתרו יט, ה. תוד"ה פסיעה

– תענית י, ב.

נסיון העקדה איז געווען ע"פ הדבור פון אויבערשטן (ה' דיבר בו'); משא"כ דער נסיון פון אור כשדים –

און וויבאלד אז דער ענין העקדה איז ניט געווען דער ערשטער פאל פון מס"נ (ואפילו ניט בא אברהם עצמו) – איז הדרא קושיא לדוכתא: אין וואס באשטייט די מעלה המיוחדת פון נסיון העקדה?

ה. וועט מען דאס פארשטיין בהקדם הביאור אין דעם חידוש שבענין המס"נ ככלל:

פון דעם ביאור³⁰ אז אברהם האָט געעפנט דעם צנור (א זאך וואָס בריינגט מיט וכיו"ב ממקום למקום אחר) פון מס"נ בעולם, איז מובן, אז אָן דעם איז ניטאָ די מציאות פון מס"נ בעולם.

די הסברה בזה: מס"נ מיינט ביטול היש והמציאות. אַ נברא מיינט – דער בורא האָט באַשאַפֿט אַ יֵש ומציאות. איז מובן אז אַ נברא קען (בכח עצמו) ניט צוקומען צו העכער פון מציאות³¹, וע"ד „אין חבוש מתיר עצמו כו"י³². דעריבער מוז מען האָבן אַ כח „ממקום אחר" – אויף קענען צוקומען צו מס"נ.

ולכאורה תמוה: מיר געפינען דעם ענין המס"נ אויך ביי אומות העולם [נוסף לזה וואָס ס'איז דאָ אַ סברא³³ אז

מס"נ²⁵, און דערפאר איז דאָס נאָכדעם אַ סך גרינגער, היות מ'דארף דאָס נאָר אַרויסברענגען מן הכח אל הפועל²⁶.

ס'איז אָבער ניט מובן:

דער ענין המס"נ בפועל איז נמשך געוואָרן דורך אברהם אבינו נאָך פריער ווי דער נסיון העקדה – ביי דעם נסיון פון אור כשדים²⁷, ווען אברהם האָט זיך איינגעשטעלט מיט אַ מס"נ צו פארטייליקן כל מיני עבודה זרה און מפרסם זיין אלקות בעולם²⁸, ביז – ווי דער רמב"ם ברענגט עס אויך בספרו (היד) ס' הלכות²⁹ – אַז „בקש המלך להורגו ונעשה לו נס".

– נאָכמער: דער נסיון פון „אור כש"דים" האָט אין זיך, לכאורה, נאָך אַ יתרון לגבי דעם נסיון העקדה, וואָרום דער

(25) „והגם דכח המס"נ הוא בעצם הנשמה כנודע, הנה זהו סתום ונעלם מאד, ולולא המס"נ דאע"ה לא ה' ענין המס"נ" (סה"מ תרע"ח שם. ועד"ז בתפר"ח שם).

(26) וצ"ע איך מתאים ביאור זה עם מ"ש באגה"ק שם שמעלת העקידה היא הזריזות. וראה לקו"ש שבהערה 28. לקמן הערה 47.

(27) ראה פדר"א פכ"ו. ועוד.

(28) וראה שיחת חגה"פ תש"ג (לקו"ד כרך ג' תמ, ב. ספר השיחות תש"ג ע' 94) שפתיחת הצנור דאברהם היתה במס"נ דאור כשדים. וכן מפורש בד"ה פדה בשלום תרפ"ז (סה"מ תרפ"ז ע' פג):

וכאשר השליכו אותו לכבשן האש לא חשב למס"נ כי הוא עשה עבודתו ובוז פתח הצנור דמס"נ אל הבאים אחריו. וכן משמע בספר השיחות תש"ב ע' 30 (היום יום ג' מ"ח) שהמס"נ שהוריש אברהם לכל ישראל היא מסירת נפשו על פירסום אלקות בעולם, שזה ה' באור כשדים. וראה גם לקו"ש ח"י ע' 205. ח"ג ע' 209 והערה *2. אבל בסה"מ תרע"ח ותפר"ח שם, ענין פתיחת הצנור הוא ביאור על זכירת העקדה.

(29) הל' ע"ו פ"א ה"ג.

(30) ראה סה"מ תרע"ח ותפר"ח שם. וראה מאמרי אדה"ז על פרשיות התורה שם ע' קל. ובכ"מ, ולהעיר מתניא פי"ח. סה"מ תש"ט ע' 121 ובהנמנן שם.

(31) ראה גם לקו"ש ח"ח ע' 300 (וש"נ). ועוד.

(32) ברכות ה, ב.

(33) ראה מנחת חנוך מצוה רצו (ע"פ פרש"י סנהדרין עד, ב). אבל ידוע פס"ד הרמב"ם (הל' מלכים פ"ה ה"ב). וכ"כ בס' חסידי סרי"ט. ומפורש הוא בירוש' שביעית פ"ד ה"ב (ושלא לאפושי מחלוקת בין הירושלמי לבבלי – משמע מהירוש' כתוס' בבבלי שם). וצ"ע שלא הביאן בכס"מ

(* ולהעיר מב"ר פל"ז, ט: וירח ה' . . ריחו של אברהם עולה מכתשן האש. ובהמשך תער"ב ח"א ע' תמו שזהו בחי' „ביטול המהות".

וכיו"ב; מ'איז אינגאנצן בטל צום אוי-
בערשטן, אין אן אופן אָז די אייגענע
מציאות איז כלל ניט תופס מקום.

ו. ויש לומר, אָז בגילוי (בלי שום ספק)
בעולם איז דאָס געווען דער אויפטו און
עילוי אין דעם נסיון העקדה לגבי דעם
נסיון פון אור כשדים:

די מסירת נפש אין אור כשדים איז
באשטאנען אין דעם – וואָס אברהם האָט
זיך מוסר נפש געווען אויף דעם פירטום
פון אמונה בה' בעולם, און דעריבער
קען זיין אַ קס"ד „בעולם" אָז די מסנ"פ
איז געווען ע"פ חשבון דקדושה: זיין
איבערצייגונג אין דער נויטיקייט פון
להאיר את העולם שהי' משמש באפלה³⁹
איז געווען מיט זאָא שטאַרקייט, ביז אָז
ער האָט זיך ניט גערעכנט מיט קיין
מונע, ער האָט זיך דערויף מוסר נפש
געווען³⁹;

משא"כ ענין העקדה (מצד עצמו) האָט
ניט פאַרמאָגט, קיין שום אַנדער זאָך,
נאָר וואָס „ירא אלקים אתה" און דער-
פאַר האָט אברהם זיך מוסר נפש געווען;

[ס'איז דערביי אפילו ניט געווען דער
ענין פון מפרסם זיין בעולם אויף ווי
טיף מ'דאַרף זיין איבערגעגעבן צום אוי-
בערשטן, וואָרום (ווי דער אבן עזרא
זאָגט)⁴⁰ „בשעה שעקד בנו לא היו שם
אפילו נעיריו"⁴¹.

אויך אַ בן נח איז מצווה על קידוש השם].
עס זיינען געווען כמה פּאַלן (להבדיל)
ווען זיי האָבן זיך געלאָזט אומבריינגען
צוליב זייערע אמונות³⁴ ודעות וכי'³⁵;

ו"ל די הסברה בזה³⁶:

דאָס אַליין וואָס אַ מענטש איז גרייט
אָוועקגעבן זיין לעבן פאַר דעם אוי-
בערשטנס וועגן, איז נאָך ניט ברור אָז
דאָס איז אמונית הענין פון (מס"נ און)
ביטול המציאות, עס קען זיין, אָז ער איז
זיך מוסר נפש דערפאַר וואָס ביי אים
קומט אויס ע"פ שכל וחשבון, אָז דאָס
לוינט זיך אים מער ווי בלייבן לעבן, ער
וועט פאַרדיינען אַ גרעסערע זאָך.

און אַ מס"נ וואָס איז אינגאנצן מיוסד
אויף „חשבון", כנ"ל, קען זיין (להבדיל)
אויך ביי אומות העולם – דהיינו, ער
מיינט אָז דורך „מוסר נפש" זיין זיך
וועט ער פאַרדיינען, עס וועט אים צוקומען
במציאות; אָדער אין צד השלילה: אויב
ער וועט ניט דערגרייכן אַ געוויסן
ענין איז „למה לו חיים", בדוגמת עלה
טינא בלבו³⁷, נצחנות ובפרט – באַ אַ
מלך³⁸ וכיו"ב.

דער אמת'ער ענין המס"נ איז, אָז מ'איז
מוסר דעם „נפש", דעם „איד" – מ'גיט
זיך אינגאנצן איבער צום אויבערשטן,
אַ מסירה ונתנה וואָס איז העכער פון
אַלערליי חשבונות פון שכל אָדער רגש

לרמב"ם שם. ואכ"מ. וראה הערה בסה"מ תש"ט
שם (לקו"ש חיי"ב ע' 212 ואילך).

(34) ראה גם המשך תרס"ו ע' רטז.

(35) מש"כ (ראה יב, לא): את בניהם ג' ישרפו

באש – י"ל שהוא מפני אכזריות (ע"ד מחז"ל
בעורב – עירובין כב, א), שהרי הם ההיפך
מרחמנים וגמ"ח. וראה תניא ספ"א.

(36) ראה ת"א קכ, סע"ד ואילך. אוה"ת מג"א

ע' סא. ס' הלקוטים (צ"צ) ערך מס"נ. וש"נ.

(37) סנה' עה, א.

(38) ראה ד"ה באתי לגני תשי"פ"א.

(39) ראה בר" פ"ב, ג.

(39*) להעיר מפרשת דרכים דרוש א' וב' אי
אברהם הי' מחוייב במסנ"פ דאור כשדים, ואם הי'
מותר לו למסור נפשו.

(40) פרשתנו כב, א. ועד"ו ברד"ק כאן. עקדה
שער כא.

(41) ברבא"ע שם שדעת הרס"ג (וכ"ה דעת
הרמב"ם במר"נ ח"ג פכ"ד. כהני כאן. אברכנאל
כאן. ועוד) שנסיון העקדה הי' „להראות צדקתו
לבני אדם". אבל עכצ"ל הכוונה בזה „להודיע

געקענט מיינען ו"יאמרו", אַז ער איז בייגעשטאַנען די פריערדיקע נסיונות דערפאַר וואָס זיי זיינען געווען בהתאם צו שכלו דקדושה, אָבער מסירת הנפש ממש, עצם וממשות הנפש – איז (עכ"פ) איני יודע⁴⁶;

דורכדעם וואָס ער איז בייגעשטאַנען דעם נסיון העקדה, האָט עס באַוויזן למפרע אַז אויך די נסיונות ה"ראשונים" איז ער בייגעשטאַנען מיט מס' ממש, מיט פולער אַוועקגעעבנקייט ותכלית הביטול⁴⁷.

ת. דאָס איז אויך דער ביאור אין דעם וואָס די "פתיחת הצנור בעולם" אויף מסירת נפש איז באַם נסיון העקדה, און ניט דורך דעם נסיון דאור כשדים:

"פתיחת הצנור" אויף מס' איז, אַז אברהם אבינו האָט מוריש געווען צו אידן דעם כח המסירת נפש ממש – אמת'ער מס' ביז אַז דאָס איז דער אמת'ער רצון פון יעדער אידן, "לרצונכם" ממש⁴⁸. וואָס דערפאַר, ווען אַ איד איז זיך מוסר נפש פאַרן אויבערשטן, אפילו אין אַן אופן וואָס בחיצוניות קען מען מיינען אַז עס איז מיט אַ חשבון –

ואדרבה, ווי גערעדט במקום אחר⁴², איז עס געווען, לכאורה, בסתירה צו דעם ענין פון פירסום אלקותו ית' בעולם: דורך מעלה זיין יצחק'ן לעולה וואָלט "נעקר" געוואָרן "העיקר ששתל אברהם"⁴³, און דער ענין פון פירסום אלקות בעולם וואָלט ניט געהאַט קיין המשך ח"ו];

דער גאַנצער ענין המסנ'פ דעקדה איז געווען נאָר – ווייל דער אויבערשטער האָט געוואָלט און געבעטן דאָס⁴⁴, און דערפאַר האָט עס אברהם געטאַן.

און אין דעם איז באַשטאַנען דער אויפטו פון נסיון העקדה וואָס אברהם אבינו איז בייגעשטאַנען: די עקדה-מס' איז געווען באופן, אַז עס האָט לגמרי ניט קיין אַפלייג אין שכל, עס איז מערניט ווי רצון הקב"ה, ובמילא – ביטול המציאות בתכלית⁴⁵.

ז. ע"פ כל הנ"ל איז אויך מובן וואָס די גמרא זאָגט "שלא יאמרו אין ממש בראשונים":

ווען אברהם וואָלט חלילה ניט בייגע-שטאַנען דעם נסיון העקדה, וואָלט מען

לדורות הבאים כו" (ל' הרד"ק כאן. וראה גם עקדה שם (קסט, סע"א)), כי גם להרס"ג לא היו שם אפילו נערוי (כמ"ש בראב"ע שם. וכ"כ במו"נ שם).

(42) לקו"ש ח"י"ח ע' 322.

(43) ל' הרמב"ם הל' ע"ז שם (לגבי מצב בני' במצרים). ואף שגם בנסיון דאור כשדים אם לא ה' אברהם ניצול ח"ו, לא ה' המשך לפירסום שמו של הקב"ה, מ"מ (נוסף לזה שאיז דומה לעקירת עיקר שכבר נשתל, הרי) שם המס' גופא מביאה פירסום אלקות, משאי"כ כאן, כנ"ל בפנים. (44) וי"ל שזהו נתינת הכח מהבורא, שנמשך ע"י הצינור ופתיחתו שע"י אברהם.

(45) וי"ל שזהו טעמו של הר"ן שפי' "קח נא" שהוה רק ל' בקשה ולא ל' ציווי (כנ"ל ס"ג) – כי זה מורה עוד יותר על ענין המס' בלי חשבון, גם לא החשבון של קיום ציווי ה'.

(46) ראה לקו"ת ויקרא (בהוספות ג, סע"ד. מאמרי אדה"ק הצקרים ע' שט – נתקף (עם הגהות) באוה"ת ר"פ פינחס ורד"ה אך בגורל תרכ"ו. רד"ה אשרנו תרפ"ח ותרכ"ו (בסה"מ קונטרסים ח"ב)), ובביאור מאמר ריב"ז איני יודע כו' בכ"מ.

(47) עפ"ז אולי יש לתורן הביאור הנ"ל עם המבואר באגה"ק שם, שמעלת אברהם בעקדה היתה הוריות, ולא ניתח ל' תירוץ זה ד, "פתח", ונת' במ"א (לקו"ש שבהערה 28) שהוא משום שפתיחת הצנור היתה בנסיון דאור כשדים – ולכאורה: א) הרי הנסיון דאור כשדים אינו דומה לנסיון העקדה, כנ"ל בפנים. ב) הרי מפורש במאמרים הנ"ל שפתיחת הצנור היא ביאור הזכרת העקדה –

אלא, שע"י נסיון העקדה נתברר למפרע, שגם המס' דאור כשדים היא מס' אמתית.

(48) ראה רמב"ם הל' גירושין ספ"ב.

לעבוד הש"י" צו דעם וואָס „מסר יצחק נפשו", וואָס איז געווען מסירת נפש בתכלית השלימות, כנ"ל?

נאָר – ווייל דורך דעם וואָס אברהם האָט פּוּתח געווען דעם צנור אויף מס"נ ממש, איז יעדער עבודה פון אַ אידן, וועלכער איז דאָך זרע אברהם, אַ בן ויורש אברהם – מורשה קהלת יעקב „להכניע יצרו לעבוד הש"י כמו שמסר יצחק נפשו": ס'איז פונקט ווי אברהם פירט אים צו דער עקידה, ווייל דאָס איז דער אמת'ער רצון פון יעדער אידן זיך אָפּגעבן ממש צום אויבערשטן.

איז דאָס באמת (ניט אַ מס"נ ע"פ חשבון, נאָר) מסירת נפש ממש, אַ איד גיט אַוועק זיין גאַנצע ממשות⁴⁹ צום אויבערשטן, למעלה מכל חשבון, ווי דער נסיון העקדה.

ביז ווי דער אַלטער רבי ברענגט אין שו"ע⁵⁰, אַז „טוב לומר בכל יום פרשת העקידה כו' וגם כדי להכניע יצרו לעבוד הש"י כמו שמסר יצחק נפשו". דלכאורה: ווי קען מען צוגלייכן די עבודה פון יעדער אידן „להכניע יצרו

(49) וי"ל כולל עצם נפה"א – חלק אלקה ממעל ממש.

(50) או"ח מהד"ק ס"א ס"י.

(משיחות ש"פ וישב תשל"א,

ש"פ מו"מ תשל"ה)

